

Sanch Nova

REVISTA CATALANA MONTANYENCA

SANTORAL.

Demà 3 de Febrer.—Ntra. Sra. de la Bonanova, S. Blay b. mr., lo Beato Nicolau de Longobardo minim y cf. y san Oscar.

Dill. 4.—S. Andreu Corsino y S. Rembert bbs. cfs.

Dim. 5.—Los Sants mrs. del Japon y santas Agata y Calamanda vgs. mrs.

Dimec. 6.—Stas. Dorotea y Revocata mrs.

Dij. 7.—S. Romualdo ab. y S. Ricardo rey.

Div. 8.—S. Joan de Mata fdr.

Dis. 9.—Sta. Apolonia vg. mr. y S. Nicóforo mr.

QUARANTA HORES.—Continuan en la iglesia del Inmaculat Cor de Maria.—La exposició de S. D. M. comensa a les 5 hores.

MERCAT D' OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	18'00	Ptas:
Mastay.	17'00	«
Blat de moro	14'50	«
Fajol.	11'75	«
Mill.	14'50	«
Panís.	16'00	«
Mongetes.	25'00	«
Fabes.	16'00	«
Besses.	18'00	«
Llubins.	11'00	«
Patates (carga).	15'00	«
Ous (dotzena).	00'85	»

Núm. 32

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Un any.	5'00 Pessetes.
Semestre.... ..	2'50 «

Pago adelantat.

La oració fúnebre del Dr. Torras y Bages en honor del Bisbe Morgades á la Basilica de Santa Maria de Ripoll.

La personalitat del actual bisbe de Vich tant lligada ab la del difunt doctor Morgades, la circumstancia de celebrar-se 'ls funerals en la Santa Basilica de Ripoll, sintessis de la obra episcopal y patriòtica del difunt, la natural reacció que exigia la fredor dels obsequis oficials d'enterro á Barcelona hont l'Estat cumpli la seva eterna missió d'ofegar en lo que li es possible els sentiments del cor, tot contribuía á rodejar de singular importancia l'acte que debia tenir lloch á Ripoll el dia 30 prop passat. Es per aixó que la històrica Basilica s'ompli de gent desitjosa de tributar un recórt á la memoria del difunt tot associant-se als elogis que deuria tributarli aquell que d'un modo tant directe coadjuvá á la seva obra plástica de restaurador de la personalitat de Catalunya per medi d'aquell monument escrit que 's diu *La Tradició Catalana*.

Y les esperances dels alli congregats no quedaren pas defraudades. Ab aquella elocuencia concisa, lacònica y enemiga de les fullaraques, retòriques y ampulositats vuydes de substancia que fan tan aborrible l'oratoria castellana, parlá, convencé y conmoguè. Era admirable del modo com un veyá naixer el concepte de son cervell, el veyá apuntar vigorós ab teny robust y poques pero sapades fulles, esclatar sense cap artificio el pensament en gentil florida y seguidament els copiosos fruyts de la deducció y la consecuencia abrigarho tot, deixant l'esperit suspens, no comprepent casi com ni per quins camins havia vingut en possessió d'aquella veritat que ara li entrava fins á l'ànima. L'auditori á vegades no podia sustraurers á un mormoleitg d'aprobació y admiració y altres vegades sentia aquella conmoció fonda dels grants sentiments, com per exemple quan ab veu trencada pronunciá les paraules finals, Requiam Eternam.....

Voldriam extractarla aquesta grandiosa oració fúnebre, pero á més de lo difícil que es extractar lo que es tot substancia, ni nostra cap ni nostra ploma son per obra de tal empenya;

ens limitarem à apuntar alguns dels conceptes que 'ns han quedat d'aquella visió lluminosa que per un espay de temps que 'ns sembla curtíssim subjuga totes nostres potencies.

Comensà recordant aquells temps en que 'l Bisbe Morgades visitava el miserable clos ocupat per l'enderroch de lo que havia sigut el cenobi de Santa Maria de Ripoll. Tot plorava llavors allí, les ortigues y les carts creixian per tot arréu y sols quedavan drets alguns murallots sense establiment, que semblavan caps pensatius de silenciosos penitents. Ell se complavia en visitar y agenollarse entre aquelles runes tan plenes de recorts y de tristor y un dia, després de resar per llarch espay de temps, s'alsà com à impuls d'una inspiració divina y prometé à Deu consagrar sa vida à la regeneració d'aquelles profanades despulles.

Aquella restauració era una obra que s'imposava al Estat com à marmassor dels bens dels menors que ell mateix ha creat, pero l'Estat no te cor, l'Estat no estima, majorment lo que no pot retornarli en utilitats materials de les que sols viu y per consegüent no havia de fer més que lo mesquinament necessari pera dir que alló era seu. També s'imposava la restauració al sentiment artístich, pero aquest que la sentia vivament, viu sols en les regions del ideal y havia de resultar impotent devant d'una obra gegantina que exigia concurs material. Igualment s'imposava al sentiment patriòtich, pero aquest, desviat y degenerat vivia esmaperdut y sense ideals.

Lo que no pogueren fer ni l'Estat ni'l sentiment artístich ni'l patriòtich, ho realisà 'l bisbe Morgades, ressuscitant els sentiments d'Art y Patria baix l'esperit vivificador de la Iglesia y al impuls d'aquesta admirable con-

junció, com al toch de la vara de Moysés brollaren fonts de recursos de tota mena y la magestuosa Basilica aixecada de la pols de terra, anà pujant, pujant devant dels ulls admirats de Catalunya entera, fins que un dia son propulsor pogué exclamar com el vell Simeó ab llàgrimes als ulls al consagrar à Deu aquella portentosa obra del seu esfors ausiliat de la Divina gracia: ¡Ara Senyor que ja mos ulls han vist al signe de la nostra redempció, ara ja puch morir.

Al esbossar la figura moral del doctor Morgades, se remontà l'orador als temps en que siguent canonge de Barcelona organisava hospitals pels colèrichs y son nom se troba associat à totes les obres capdals de propaganda y de sacrifici. Allavors fundà l'obra de l'Apostolat de l'Oració, domiciliantla al cor de la ciutat, à la iglesia de Sant Jaume, ab lo qual tant poderosament contribuí à fomentar la devoció al Sagrat Cor de Jesús que era 'l seu gran amor.

Ell ho era tot cor. Era un esprit admirablement organitzat capàs de les concepcions més grandioses y ab prou fortalesa pera durles à la pràctica, pero son cor com la cera se fonia sovint en llàgrimes de tendresa. Concebia, com el gran Sant Agusti l'idea del amor com el factor universal de la vida humana, quan deya que la virtut es l'amor ordenat y'l vici es l'amor desordenat. Ell era virtuós en alt grau, per aixó també era molt ordenat en sos amors. Aquesta ordet nació era una mena de trilogia qual primer poema abarcava l'amor à Deu, l'amor als homes com à fills de Deu després y luego l'amor à les coses dels homes com à producte de la obra de Deu.

Per aixó se'l veyia sovint dedicarse à obres que sols d'un modo indirecte semblavan relacionades ab la obra

espiritual del pastor de la Iglesia; es perquè compenetrat de les paraules de Sant Pau, estudiava, lloava y difundia tot lo que era conforme à Veritat, à Justicia, à Bellesa y à Bondat, coses dels homes perfectament revertibles al primer amor que es Deu. Avegades s'ocupava en obres que semblavan escaparse de sa esfera d'acció. Es que tenia en vista l'ànima social tant necessitada de direcció com l'ànima individual.

Elogià la capacitat intel·lectual del difunt que 'l feya abarcar d'un cop d'ull la transcendència de les obres que empenia, les que no posava à la pràctica sino després de madur examen. Sa poderosa energia física l'ajudava pera fer fructíferes les concepcions de sa intel·ligència.

Finalment, presentà al difunt com à recol·lector d'una herència de confiança que are mateix feya cinch cents anys que venia gravitant, inacceptada, sobre l'hisenda moral del poble català. Recordà que Joan I en una Pragmática expedida desde Vilafranca del Panadés precisament, ordenà al que després fou Sant Vicens Ferrer de restaurar el Cenobi de Ripoll que ja allavors ho reclamava y convertirlo en digne y decorós panteó dels reys y fundadors de la soca catalana-aragonesa. L'ordre no tingué efecte per les naturals falles de les coses dels homes, fins que ara, malbaratada y reduida casi à res la nostra hisenda que molts hereus han venut per un plat de llanties, ha vingut un fill de Vilafranca justament, à cumplir aquell piados llegat, recullint aquelles cendres disperses y profanades y col·locarles en tombes dignes de sa grandesa sota 'l cubert de la ressucitada casa payral de nostra rassa.

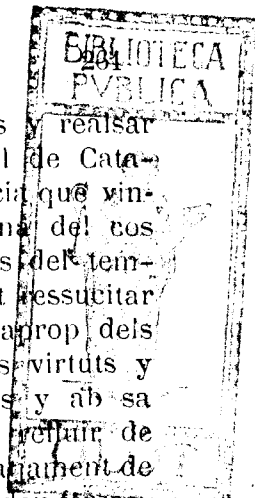
Pero queda encara un altre deute; el bon fill que tan piadosament ha sabut recullir y endressar la malme-

nada herència de sos avis y realisar l'antich y despreciat casal de Catalunya, es de rigurosa justicia que vingui à disfrutar la pau eterna del cos sota les històriques arcades del temple que com el Fénix ha fet ressucitar de ses centres, aprop, ben aprop dels sants y sabis varons quals virtuts y grandeses, ell ab ses virtuts y ab sa grandesa d'ànima ha fet recórrer de nou per exemple y encoratjament de nosaltres mateixos; y aixó deu ferse.

Y l'auditori emocionat completava aquest pensament afeigint; y aixó deu ferse baix els auspicis d'un altre fill de Vilafranca que aixís com ha recullit del il·lustre finat l'herència de la mitra de Vich, ha recullit també de ser l'astre lluminós que guihí als bons fills de la Iglesia en el camí de la redempció social y als de Catalunya pel de la reconquesta de nostres santes y cristianes tradicions.

M. V.

Ab motiu de la inesperada mort del plorat Bisbe Dr. Morgades s'ha xerrat molt à Madrid sobre la designació de successor, usant un llenguatge que podria donar lloch à alguna confusió si s'admetia sense les rectificacions corresponents. Tota la nissaga de periodichs, fins els de *mayor circulación* molts dels que no son altre cosa que batiports per ahont s'esvaeixen els vapors presumptuosos d'una anònima ignorancia, parlan, en els calendaris que fan, en un sentit que permet suposar que un estol de nul·tats mentres se diga Govern, te atribucions pera *nombrar* els Prelats ab facilitat semblant à la que empleya nombrant à qualsevol D. Nadie pera la serie de càrrechs polítichs de que disposa, la qual à voltes amplia ab

alguns càrrechs de naturalesa electiva. Ha arribat á estar tant en boga el llenguatge inexacte que combatém, que tothom que no estiga en antecedents se creurá que un full de paper dels que 'n diuhén Reals Ordres ha de ser suficient pera destinar á aquest ó aquell altre pera que ab el nom de Bisbe's posi al frente d' una diócessis. Per lo qual creyém oportú recòrdar que la missió dels Governos en la provisió dels bisbats se reduceix á una mera *designació* de la persona que 's creu indicada pera dits destins sense cap efecte legal, mentres no sigui acceptada per el Sant Pare ó son representant el Nunci, poguentse solament en aquest cas y ab posterioritat á la diligència d' acceptació, tramitar tot lo referent á les butlles apostòliques, preconisació (ó sia el verdader nomenament Pontífici) y consagració si la persona indicada no es encara bisbe.

Sens dubte pera més humillar á la Iglesia de quines mans dadivoses reberen els monarques aquest privilegi de designació, s' arrogan els governos d' aquells la pretenció de *nombrar* á tort y á través els Prelats que han d' exercir jurisdicció en l' Estat, sense més que 'l poder delegat de que usan en el civil.

Al objecte de que 's vegi la veritable situació dels governants respecte á aquest assumpte, ens permeterém recordar que al temps antich quan per mort, ó altre causa, quedaba una diócessis sense Pastor, el clero y poble de la mateixa erau les entitats que per sufragi (votació) elegian la persona que debia ocupar aquella Seu, elecció que era elevada (com tota causa májor ha de serho) á la superior aprobació de Roma. No tardá en viciarse aquest sistema, donchs com may han faltat cacichs que deixin d' atiar al poble, se repetia massa

sovint el cas de que moguentse aquells per sota mà, donavan caràcter popular á la elecció de determinada persona que si bé ells n' esperavan que sientlos afecte n' obtindrian les concessions que volguessin (en farien el bon Jesús) no era per aixó mateix la que més convenia als interessos de la Iglesia y d' aquí esdevenian protestes del clero que unes voltes se limitavan á retardar la aprobació per part del Sumo Pontífice y ab més frecuencia conseguian anular la elecció preparant bona cosa de rancunies pera quant s' hagués aquella de renovar. A consecuencia de tot aixó s' acabá pera eliminar al poble de les eleccions episcopals y en justa compensació ja, segons volen alguns autors, desde 'l temps de Recaredo se va circumscriure als Reys, concedintlos ab el privilegi de *designació* la intervenció del element secular en la provisió dels càrrechs superiors eclesiàstichs. Notis per via de paréntesis, que tal *designació* es inferior al altre privilegi que anomenantse *presentació* es gaudit per certes entitats seculares (governos, cases nobles, senyors, etc.,) y mitjansant el que, dites entitats poden presentar persona idónea pera certs beneficis catedrals y parroquials que solsament pot ser refusada demostrant que no reuneix les condicions exigides para 'l càrrech, pero que ha de ser acceptada si les reuneix encara que no sia del agrado del superior. Aquest privilegi donchs no s' estén als Bisbes ja que les persones presentades pera aytals càrrechs poden ser per el Sant Pare refusades sense tenir que donar explicacions sobre si son ó no idóneas.

Aquest privilegi de la *designació* de personal pera les Seus, caygué en desús en els temps de la invasió morresca, durant la qual se torná al sistema antich de sufragi del clero y

poble, sistema que prompte fou substituït per el de elecció feta per el clero Catedral y confirmació donada per l'Arquebisbe metropolità y demés Bisbes de la provincia eclesiàstica á qual confirmació dava la darrera aprobació la Santa Sede. Aquesta ab posterioritat á tals temps y en els de plena reconquesta, fou ocupada per varis Papas dels que Alexandre II, Gregori VII y Urbán II concediren altre volta als reys d'algunes de les regions d'Espanya (en especial als de la Corona d'Aragó) el privilegi de la designació que ampliaren pera tot l'Estat espanyol Adriá y Alexandre sisés, trovantse consignat en el Concordat del 53 si bé ab la paraula *nó-*

nima de Prelados, paraula que 'ls canonistes conceptúan equivalent á la de designació. Desde que 'ls Reys varen trovar la clau pera evitarse alguns disgustos (no tots) acudint á *reynar y no governar*, está clar que aquest privilegi de designació caygué dintre les atribucions dels governs, els quals axis com poden emplearlo bé també podrian fins ferne un mal us si pera fins purament materials arriuessin á apretar pera que Roma s'acomodés á les designacions fetes ab traydoria y nombrés á les persones que 'ls governants creguessin que li haguessen de prestar més serveys dintre de la politica.

A. C.

RESIGNACIÓ Y ESPERANÇA (1)

LEMA:—AVIA Y NETA.

—¿Perqué esteu trista, l'avia?—Si us veig penar
mon tendre cor de nina—l'heu de trencar.
Sortiu... dexeu la cambra...—venfu ab mí...
que jo us faré de crossa—fins al jardí.
Vera l'estany dels lliris,—dels lliris blaus,
sentiréu com refilan—novellas aus.
Axis. Seyeu á l'ombra—del florit llor
que axoplugá á mos pares—en temps millor
y al peu de la glorieta—hon, falaguer,
prenia 'l sol mon avi—l'hivern darrer.
Aquí, veyent com volan—pardals al niu,
espliqueume, padrina,—tot quan teniu
mentres la punta á cabo—pel tovalló,
donchs ja s'acosta 'l dia—de Comunió.
Compteume vostres penes—y no ploréu,
que si esteu trista, l'avia,—mon cor trenquéu.
—N' es ma cançó de sempre,—tota tristor,
quan se 'n comptan setanta,—may riu lo cor.
¡Ditxosa tú, filleta!—Qui té dotse anys,

(1) Poesia guanyadora del premi ofert per el Reverent Dr. D. Esteve Ferrer, Párroco d'aquesta vila, en el certamen prop passat.

ni sent al front espines—ni al pit afanys.
 Moguen àngels y verges—tos blanchs ditets.
 Mentres rajan les puntes—de tos boxets,
 ves comptant mes angoxes,—no tenen fi,
 ¡son més que les agulles—de ton coxi!
 Si tu ets la primavera—jo soch l' hivern,
 tes il·lusions hermoses,—mon dol etern.
 Veus la terra florida,—lo cel tot llis,
 jo hi veig fulles groguenques,—un núvol gris.
 Per tú, sols te campanes—l' antich cloquer
 quan á tritllo repica—lo campaner;
 jo tant sols les escolto,—trista de mi
 quan ploroses anuncian—lo toch de fi.
 Set voltès han vist l' era—los batadors
 de quant morint ton pare,—dexá tants cors.
 Bé diu la rogalia—que 'l fort casal
 fa set anys que s' aguanta—sense puntal.
 Acabats los jorns tristos—de l' any del plor,
 un altre colp de dalla,—nova buydor.
 Nos dexá 'l trist Novembre—lo jardí uú,
 jo quedava sens filla,—sens mare tú.
 Sis anys tot just tenies.—Los angelets....
 mes... fá estona no sento—ballar boxets.
 Fes la tasca y no plores,—si has de plorar
 no remoch més les cendres del vell fossar.
 Fes la tasca y no plores,—si ve 'l rector
 veurá toja la punta—regada ab plor;
 veyent fil d' or y llàgrimes—sobre 'l coxi,
 creurá que enfiles perles—ab daurat lli.
 Sis anys, com dich, tenias.—Los angelets
 prenian tos ulls verges—per mirallets,
 semblaves la rosella—dintre dels blats,
 de ta rossor ullpresos—y enamorats,
 tos rulls caragolavan—los serafins
 y ja 't deyan hermosa—tots los fadrins.
 Orfaneta de pares,—no 't faltá amor,
 tos avis t' han duyt sempre—dintre del cor.
 Mes ¡ay! fa poch la testa—del Pirineu
 com la meva s' omplia—de blanca neu.
 Lo vellet de ton avi—dexá 'l ascó
 Per última vegada—sellà ab petó
 ton front sempre puríssim.—Tot arraulit,
 pera may més alcarsen—caygué en lo llit.
 A toch d' Ave-Maria—tingué un treball.
 al acabar lo d' únimes—feya 'l badall.
 Si abans per dos pregavam—los tres tos junts,
 preguém are les dues—pels tres difunts.
 ¿Vols dissort més amarga,—vols més tristor?

Aquestes son mes penes,—neta del cor.
Removent tantes runes—m'he de entristir,
¡si ja 'l porto aci dintre—lo cementir!

—Alegréuvos, padrina,—y no ploréu,
ja fa estona que plora—també 'l cor meu;
¿No us alegra natura?—Los rossinyols
assajan dintre l' eura—lo cant més dolç.
Perfúm de primavera—se va esbargint,
les roses de Sant Jordi—ja 's vant obrint,
Demà es dia de gloria,—passat demà
¡quina Pasqua florida—per mi serà!
La flor d' eterna flayre,—gay llesami,
per blanca papallona—me voldrà à mi.
Lo lliri de les verges,—de cast olòr,
fins sento que 'm demana, per test, lo cor.
Alegréuvos, padrina,—passat demà
¡quina Pasqua florida—per mi serà!
Ja moch l' última agulla,—l' últim boxet,
si ve ab la tovallola—l' escolanet,
quant torna à l' abadia—dirà el rector:
«la tovalla es de plata—la punta d' or.»

—Per tú neta dichosa,—tot es bonich,
jo de viure al desterro—cansada estich.
Per tú lo jorn de Pasqua—se va atansant,
per mí sempre es divendres,—Divendres Sant.
Tú sents lo toch de gloria—no gayre lluny,
per mí lo de tenebres—aprop retruny.
Quan ja sies custodia—del Pà Diví,
demànali no 'm falte—pel llarch camí
lo Viàtic que desitjo—ab viu anhel
quan, sola al mon dexante,—me 'n puge al cel.
Que la *esperança* es jove,—¡si ho sabré jó!
D' un cor vell ¿qué ha d' exirne?—*Resignació.*

Jau me Boloix.

SECCIÓ COMARCAL.

RIPOLL.

31 de Janer.

Ahí com ja 'ls anunciava en ma darrera carta varen celebrar-se en nostra Basilica els solemnes funerals per l' ànima del malaguanyat bisbe Exm. é Ilm. Dr. Morgades resultant una commovedora cerimonia que posà de relleu lo molt que la terra catalana y en especial nostra comarca estimavan al il·lustre finat. Hi assistiren representants

de gran número de incorporacions catalanes de diferents indrets de la terra y ademés varis ajuntaments de pobles comarcans.

Dificil es citar noms sense incorrer en omissions que desitjám que ningú ens prengui mal. Saludarem als senyors Soler y March dipotat pera Manresa, Maspons y Labrós, Folguera y Durán., Matheu, Güell y Basigalupi, Picó y Campamar, Valls y Vicens, Llimona, Permanyer (D. Ricart) Nadal, Genis y Aguilar y molts altres fins à un número extraordinari. Tambe tinguerem

el gust de estrenyar la ma al senyor Vayreda de eixa que venia en representació de *L' Institut Olotí* y el senyor Barnadas que representava SANCH NOVA.

La part més important de la concurrència vingué ab el tren de Barcelona que arribava á les onze. En aquella, hore estava já l' anden plé de gent. L' Ajuntament en corporació rebé á la comitiva dirigintse tot seguit al Temple hont comensá seguidament el Sant Ofici. L' ofertori fou una manifestació en la que hi prengueren part totes les classes socials; durá largíssima estona y aixó que 's limitá á sols als homes.

Terminat l' ofici pujá á la trona l' Ilm. senyor bisbe Dr. Torras y Bages y pronunciá una oració fúnebre impossible de extractar perque allí res hi sobrava. Oratória justa, elegante y severa, sa oració encuadrava admirablement ab l' imponenta majestat de nostre temple. Sentirem á dir que se procurarà recabar l' autorisació pera imprimir aquesta oració fúnebre, sens dubte la més important que s' haurá dit ab el mateix motiu y aixó que sembla n' hi han hagudes de notables. Si 's publica se 'n farán millor concepte els llegidors de SANCH NOVA que ab l' extracte que jo pugués fer.

Lo que cridá molt la atenció dels concurrents fou el túmul situat al mitj de la nau, ideat per l' arquitecte senyor Coll. La urna era blanca y descansava sobre quatre capitells antics y l' originalitat d' aquesta idea se armonisava bé ab la riquesa dels demés detalls. Els colors catalans rehixian entre glasses negres y demunt s' hi veyan les insignies del episcopat.

El dia se presentá rúfol y fret, arribant en alguns moments á guspirejar la neu.

La despedida del senyor Bisbe y demés comitiva fou entussiasta. L' andén estava pleníssim de gent.

El corresponsal.

CAMPRODÓN.

30 de Janer.

El dia 23 prop passat á la tarda, se calá foch en una casa del carrer Nou coneguda per casa la Sila.

Aixis que 's donaren compte del fet els més propers vehins correran á demanar aucili, acudinthi als pochos moments una numerosa gentada ab utensilis pera poguer dominar l' incendi.

Immediatament comensaren els treballs per apagar el foch que anava augmentant per moments, pero gracies als esforços de tots els vehins y les acertades disposicions de les autoritats que foren les primeres de

personarsi, pogué extingirse á les poques hores després d' algunes perdues materials d' escassa importancia.

En virtut del cambi d' hora que ha suferit el tren de la tarda que surt de Sant Joan cap á Barcelona; la diligencia d' aquesta al mentat poble surt á les dues de la tarda, á consecuencia d' aquests cambis alguns vehins d' aquesta vila han exposat á la companyia del Nort lo molt que 'ns perjudica aquest cambi, ja que surtint de Barcelona ab el segon tren que va á Sant Joan, s' arriba aquí á les 12 de la nit, hora molt intempestiva y freda, tractantse sobre tot d' un pais com aquest que la major part del temps de l' hivern plou, neva ó fa tramontana.

El corresponsal.

BESALÚ.

30 de Janer.

Divendres passat contragueren matrimoni 'ls fills d' aquesta vila y socis de la Agrupació Catalanista de la mateixa en Joan Ros y Planells ab la amable y bondadosa senyoreta Rosa Bruguier y Reixach, y en Joan Bruguier y Reixach ab la també bondadosa y amable Lluçia Ros y Planells, quals senyores son també de les que formaren part en la confecció de la Senyera d' aquesta Agrupació y de les que ab viva voluntat treballaren pera lograr sa inauguració en el dia de la festa del Septembre passat.

A les tres de la tarda 'ls nuvis marcharen cap á Barcelona al objecte de cumplir aquell refrá que diu que «no es bon casat, qui no va visitar á Monserrat.»

Deu 'ls hi concedesca una interminable lluna de mel.

Dissapte vinent dia 2 de Febrer, se celebrarà en nostra vila la fira de la Candelera, la que si tenim la sort de que fassi bon temps, promet esser del tot concorreguda. Que Deu ho vulga.

El corresponsal.

CRÓNICA LOCAL.

En la matinada del divendres el cel ens regalá una regular nevada de més de mitj palm. El restant del dia sigué molt variable ploguent y nevant á intervals, á principis de la tarde s' asserená pero á la posta del sol torná á ennuvolarse ab tendencia á regalar-nos altre nevada.

A l' hora d' entrar el número en premsa rebérem les correspondencies de Tortellá, Banyolas y Riudaura les que publicarem en el número próxim.

LA GRESHAM

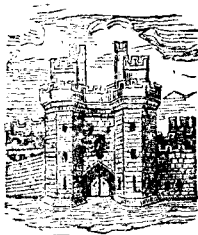
COMPañIA INGLESA DE

Seguros sobre la vida y de Rentas Vitalicias

Fundada en el año 1848

Pólizas indisputables.—Beneficios capitalizados.—Primas muy moderadas
LA GRESHAM tiene constituido el depósito exigido por las Leyes fiscales
vigentes como garantía para sus asegurados en España.

Oficinas para Cataluña, Plaza de Cataluña, 9.—BARCELONA.

LA PALATINE

COMPañIA INGLESA DE

seguros contra incendios, explosiones y accidentes

Oficinas para Cataluña: Plaza de Cataluña 9.—BARCELONA.

Delegado en Gerona: D. JOSE BOSCH.—Fallesterias, 53, 1.ª

LO POSITIU

AVIS AL PUBLICH; En l'acreditat establiment de sastreria de

JOAN BELLAPART

situat en el carrer de Sant Esteve, nùm 9, de aquesta vila s'ha rebut un complet y variat assortit de capes desde el módich preu de 17 y mitja á 100 pessetes y un gran assortit de géneros última novetat pera la estació d'hivern, confeccionanse trajos á mida desde'l módich preu de 20 ptes. en avant, competint, d'aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab les sastreries y basars de robes fetes més econòmichs de Barcelona y altres capitals.